



Joni Mitchell gav en af de sjældne koncerter, hvor selv det bedste ekstranummer vil være antiklimaks — Foto: Gorm Valentin

Engle gennem rummet

Fortryllende koncert med Joni Mitchell

Rock

JONI MITCHELL m. Vinnie Colaiuta, Mike Landau, Russ Ferrante og Larry Klein, Fal-koner Teatret, lørdag.

NÅR HUN bevægede sig, rørte hendes fødder ikke jorden. Og når hun sang gled engle gennem rummet for siden som en tyst selvfølge at finde deres pladser i hvert hjørne af salen, hvorfra de sendte balsamiske briser på erobringstogt til de bedst bevogtede steder i bevidstheden.

Joni Mitchell var kommet til byen. For første gang, men hun stod der som havde hun aldrig været længere væk end en tankes tid.

Fortryllende, og flygtig som en faun, og så uundgåelig som

skæbnen. To timer brugte hun på at minde os om, at musik altid, når den når længst, kommer til at handle om mere end sig selv.

Her var ingen Vin & Ølgodstemning som i torsdags i Brøndbyhallen med Dire Straits. Intet knæfald for billige effekter eller anglen efter taktfaste klapsalver. Kun et menneske, der sammen med sine musikere ville lade os deltage i et fælles forløsende åndedræt.

Vist ville hun af og til mere end hun kunne med sine fraseringer, der ulykkeligt forelsket i jazz'en godt kan blive mere skingre end smidige, men vigtigere var hendes ønske om at gøre sit arbejde så det ikke alene blev en oplevelse for os dernede i halvmørket.

Hun sang ikke noget nyt for Mitchell-menigheden, men gav næsten alle sangene, akustiske eller elektriske, soli-

stisk fremførte eller akkompagnerede, en drejning, et ekstra, næsten umærkeligt attack. Hun sang dem ikke for at høste genkendelsens bifald, men for at komme videre med dem.

Der var sange om drømme, vi hæger om af frygt for at de skal gå i opfyldelse. Sange om det, der sker, når følelserne slår falsk alarm. Sange om at søge tilflugt i flugten ind i sig selv eller ud ad landevejens hvide striber. Og sange om sulten i sindet, den sult, der er sværest at stille, fordi man føler sig lige fristet af frihed og tryghed.

Alt udført som var det den naturligeste, ukomplicerede sag med akkompagnementer, der med en grov underdrivelse befandt sig på samme bølge-længde som solisten.

Svagest stod måske guitaristen Mike Landau, men mest fordi han var placeret i en niche, hvor der kun blev plads

til at bevæge sig midtvejs mellem Pat Metheny og Larry Carlton. Og der er ikke megen plads.

Fremragende var derimod trommeslageren Vinnie Colaiuta med et indfølt, figurativt spil godt udfordret af Larry Kleins aggressive, Jaco Pastorius-lydende, men aldrig efterlignende basspil, der indeholdt både poesi og dynamik.

Og Joni Mitchell havde ikke bare guitaren hængende til pynt. Jeg ved ikke, hvad spillelærere ville sige til hendes finger-picking teknik, men der er i hendes nonchalante arbejde samme muligheder for såvel det slagkraftige som det subtile.

'If I didn't have love, I'd be nothing' sang hun mod slutningen. Hvis Joni Mitchell ikke fandtes, ville vi være nødt til at opfinde hende. Hun beriger musikken. Uden hende ville vi være fattigere.

TORBEN BILLE